

הוראות לדף הנוסחאות



הוראות הדפסה!

את הדף יש להדפיס עם שוליים מותאמות אישית ברוחב 0.5 בכל צד.

ב WORD, יש לבחור בלשונית הדפסה את חלון השוליים, לבחור שוליים מותאמים אישית ולשנות ל 0.5 בכל הכיוונים

עריכה:

בדף הכנסנו כמה שיותר הסברים, נוסחאות ותמונות. אם מספר העמודים חורג ממספר העמודים המותר בבחינה ניתן לערוך את קובץ ה WORD ולהוריד הסברים מורחבים, תמונות או נוסחאות טריוויאליות. ניתן גם כמובן להוסיף הסברים שלכם או נוסחאות.

בכל מקרה מומלץ מאוד לעבור על הדף לפני המבחן!! הוא גם סיכום של החומר.

אין להוריד את הסמל של GOOL או כל סימן מסחרי אחר!!

מבנה הדף:



הדף בנוי משלושה טורים.

ההתחלה היא בפינה הימנית העליונה.

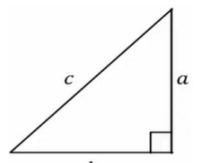
בסוף הטור הראשון עוברים לטור השני באותו עמוד (ולא לעמוד הבא). בסוף הטור האחרון עוברים לטור הראשון (הימני) בעמוד הבא.

ניתן לשנות את כיוון הפריסה לרוחב, זה יוצר מראה יותר מרווח על חשבון מספר עמודים.

כל הזכויות שמורות למני גבאי ולאתר GOOL

הדף מיועד לכל שימוש שאינו מסחרי ובפרט לשימוש מרצים, מורים, סטודנטים ותלמידים בקורסים שונים, ניתן לערוך את הדף אך יש להשאיר סימונים של אתר גול.

פונקציות טריגונומטריות



ניצב שמואל

$$\sin \alpha = \frac{a}{c} \quad \text{יתר}$$

$$\cos \alpha = \frac{b}{c} \quad \text{יתר}$$

$$\tan \alpha = \frac{a}{b} \quad \text{ניצב שמואל}$$

$$\cot \alpha = \frac{b}{a} \quad \text{ניצב שמואל}$$

$$\frac{1}{\tan \alpha} = \cot \alpha$$

$$a^2 + b^2 = c^2$$

$\sin(90^\circ - \alpha) = \cos \alpha$	$\cos(90^\circ - \alpha) = \sin \alpha$	$90^\circ - \alpha$
$\tan(90^\circ - \alpha) = \cot \alpha$	$\cot(90^\circ - \alpha) = \tan \alpha$	
$\sin(90^\circ + \alpha) = \cos \alpha$	$\cos(90^\circ + \alpha) = -\sin \alpha$	$90^\circ + \alpha$
$\tan(90^\circ + \alpha) = -\cot \alpha$	$\cot(90^\circ + \alpha) = -\tan \alpha$	
$\sin(180^\circ - \alpha) = \sin \alpha$	$\cos(180^\circ - \alpha) = -\cos \alpha$	180°
$\tan(180^\circ - \alpha) = -\tan \alpha$	$\cot(180^\circ - \alpha) = -\cot \alpha$	$-\alpha$
$\sin(-\alpha) = -\sin \alpha$	$\cos(-\alpha) = \cos \alpha$	$-\alpha$
$\tan(-\alpha) = -\tan \alpha$	$\cot(-\alpha) = -\cot \alpha$	
$\sin 2\alpha = 2 \sin \alpha \cos \alpha$		2α
$\cos 2\alpha = \cos^2 \alpha - \sin^2 \alpha = 1 - 2 \sin^2 \alpha = 2 \cos^2 \alpha - 1$		
$\sin(\alpha \pm \beta) = \sin \alpha \cos \beta \pm \cos \alpha \sin \beta$		$\alpha \pm \beta$
$\cos(\alpha \pm \beta) = \cos \alpha \cos \beta \mp \sin \alpha \sin \beta$		

משוואת הקו הישר

משוואת הקו הישר: $y = mx + n$

משוואת הקו הישר: $m = \frac{\Delta y}{\Delta x} = \tan \alpha$ כאשר α היא הזווית של הישר עם ציר ה-x.

מרחק בין שתי נקודות: $d^2 = (x_2 - x_1)^2 + (y_2 - y_1)^2$

הפרבולה

משוואת הפרבולה: $y = ax^2 + bx + c$

חיוב הפרבולה מחייכת, שלילי בוכה.

קודקוד הפרבולה: $x_{\text{קודקוד}} = -\frac{b}{2a}$

נוסחת השורשים: $x_{1,2} = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$

מבוא פיזיקלי

חוקי הזקות: $(ab)^c = a^c b^c$; $a^b a^c = a^{b+c}$

$(a^b)^c = a^{bc}$; $\frac{1}{a^b} = a^{-b}$

מעברים בין יחידות:

קילו (k) זה 1000: $1 \text{ km} = 1000 \text{ m}$; $1 \text{ kg} = 1000 \text{ gr}$

מילי (m) זה $\frac{1}{1000}$ לדוגמה: $1 \text{ mm} = \frac{1}{1000} \text{ m}$

ומיליגרם $1 \text{ mg} = \frac{1}{1000} \text{ gr}$

ליטר: $1 \text{ liter} = 1000 \text{ cm}^3$

קוב: $1 \text{ קוב} = 1000 \text{ m}^3 = 1000 \text{ liter}$

שנת אור היא המרחק שהאור עושה בשנה: $1 \text{ lightyear} = 9.4608 \cdot 10^{15} \text{ m}$

צפיפות: $\rho = \frac{M}{V}$; צפיפות משטחית: $\sigma = \frac{M}{S}$

צפיפות אורכית: $\lambda = \frac{M}{l}$

הם נפח שטח ואורך הגוף בהתאמה

תנועה בקו ישר

העתק- השינוי במיקום הגוף: $\Delta x = x_2 - x_1$

דרך- אורך כל המסלול שעשה הגוף, סימון באות S

מהירות ממוצעת או קבועה: $v = \frac{\Delta x}{\Delta t} = \frac{x_2 - x_1}{t_2 - t_1}$

המיקום כתלות בזמן במהירות קבועה: $x(t) = x_0 + v(t - t_0)$

גרפים: גרף המיקום במקרה של תנועה במהירות קבועה יהיה קו ישר. שיפוע הגרף הוא המהירות.

גרף המהירות במקרה של מהירות קבועה הוא קו ישר אופקי.

השטח מתת לגרף המהירות הוא ההעתק, עובדה זו נכונה גם עבור מהירות לא קבועה.

השטח החיובי מתחת לגרף המהירות הוא הדרך

תאוצה קבועה או ממוצעת: $a = \frac{\Delta v}{\Delta t} = \frac{v_2 - v_1}{t_2 - t_1}$

מהירות כתלות בזמן בתנועה בתאוצה קבועה: $v(t) = v_0 + a(t - t_0)$

כאשר v_0 היא המהירות בזמן t_0 (בדרי"כ רגע תחילת התנועה)

מיקום כתלות בזמן בתנועה בתאוצה קבועה: $x(t) = x_0 + v_0(t - t_0) + \frac{1}{2} a(t - t_0)^2$

כאשר x_0 ו v_0 הן המיקום והמהירות בזמן t_0 (בדרי"כ רגע התחלת התנועה)

נוסחה נוספת המקשרת בין המהירות למיקום (ללא תלות בזמן) בתאוצה קבועה: $v_f^2 = v_i^2 + 2a(x_f - x_i)$

גרפים:

התאוצה היא השיפוע בגרף של המהירות כתלות בזמן. השטח מתחת לגרף של התאוצה כתלות בזמן שווה לשינוי המהירות.

הגרף של המיקום כתלות בזמן בתאוצה קבועה הוא פרבולה. תאוצה חיובית פרבולה מחייכת, תאוצה שלילית פרבולה עצובה.

וקטורים

פירוק לרכיבים:

$A_y = |\vec{A}| \sin \theta$

$A_x = |\vec{A}| \cos \theta$

למצא גודל וזווית:

$$|\vec{A}| = \sqrt{A_x^2 + A_y^2}; \quad \tan \theta = \frac{A_y}{A_x}$$

חיבור וקטורים:

בצורה גרפית נצימד ראש לזנב. וקטור הסכום יהיה וקטור מהזנב הראשון לראש הווקטור האחרון.

תמיד ניתן להזיז וקטור במרחב כל עוד שומרים על האורך והכיוון שלו.

בצורה אלגברית נסכום את הרכיבים:

$\vec{A} + \vec{B} = (A_x + B_x, A_y + B_y)$

בצורה פולרית, נפרק לרכיבים ונסכום.

כפל/חלוקה בסקלר: בצורה אלגברית, נכפיל/נחלק כל רכיב בסקלר:

$\vec{B} = \alpha \vec{A} = (\alpha A_x, \alpha A_y)$

בצורה פולרית, נכפיל/נחלק את הגודל בסקלר (הכיוון לא משתנה אלא אם הסקלר שלילי ואז הכיוון מתהפך)

מכפלה סקלרית בין שני וקטורים:

$$\vec{A} \cdot \vec{B} = A_x \cdot B_x + A_y \cdot B_y + A_z \cdot B_z = |\vec{A}| |\vec{B}| \cos \alpha$$

תוצאת המכפלה היא תמיד סקלר (ולא וקטור)

מכפלה סקלרית של וקטורים מאונכים מתאפסת.

נוסחה למציאת זווית בין וקטורים:

$$\cos \alpha = \frac{A_x B_x + A_y B_y + A_z B_z}{|\vec{A}| \cdot |\vec{B}|}$$

וקטור יחידה:

$\hat{A} = \frac{\vec{A}}{|\vec{A}|}$

נפילה חופשית וזריקה אנכית

תנועה בתאוצה קבועה g כלפי מטה, נבחר את ציר התנועה להיות ציר Y, ולכן משוואות התנועה הן:

$y(t) = y_0 + v_0(t - t_0) + \frac{1}{2} a(t - t_0)^2$

$v(t) = v_0 + a(t - t_0)$

$v_f^2 = v_i^2 + 2a(y_f - y_i)$

בנפילה חופשית הגוף מתחיל ממנוחה ולכן $v_0 = 0$

בדרי"כ נבחר לתפוז באופן הבא:

1. כיוון הציר החיובי יהיה כלפי מטה ואז $a = g$ (במשוואות הני"ל).

2. נבחר את הראשית בנקודת ההתחלה ואז $y_0 = 0$

זריקה אנכית: יש לגוף מהירות התחלתית כלפי מעלה או מטה. התנועה היא בתאוצה קבועה g כלפי מטה (כמו נפילה חופשית) ומשוואות התנועה זהות.

עדיף לבחור את הכיוון החיובי כלפי מעלה ואז $a = -g$, המהירות ההתחלתית תהיה חיובית אם היא כלפי מעלה ושלילית אם היא כלפי מטה.

מומלץ לבחור את הראשית בקרקע.

שיא גובה כאשר $v(t) = 0$ הצבה במשוואה נותנת בשיא גובה ש: $y_0 + \frac{v_0^2}{2g}$; $t_{\text{שיא גובה}} = \frac{v_0}{g}$

תנועה במישור - בליסטית

וקטור המיקום: $\vec{r} = x\hat{x} + y\hat{y} = (x, y)$

העתק: $\Delta \vec{r} = \Delta x\hat{x} + \Delta y\hat{y} = (\Delta x, \Delta y)$

מהירות ממוצעת או קבועה: $\vec{v}_{\text{avg}} = \frac{\Delta \vec{r}}{\Delta t}$

זריקה משופעת (ואופקית): הגוף נזרק במהירות התחלתית v_0 בזווית θ (באופקית הזווית אפס).

נפריד לתנועה במהירות קבועה בציר X ותנועה בתאוצה קבועה בציר Y (זריקה אנכית). משוואות התנועה יהיו:

$x(t) = x_0 + v_0 \cos(\theta) t$; $v_x(t) = v_0 \cos(\theta)$

$y(t) = y_0 + v_0 \sin(\theta) t + \frac{1}{2} a_y t^2$

$v_y(t) = v_0 \sin(\theta) + a_y t$

אם נבחר כיוון חיובי בציר Y כלפי מעלה אז $a_y = -g$

יתכן תאוצה גם בציר X לדוגמה במקרה של רוח אופקית ואז צריך לשנות את הנוסחאות בציר X לנוסחאות של תאוצה קבועה.

שיא גובה ($v_y(t) = 0$): $(v_y(t) = 0) \Rightarrow t = \frac{v_0 \sin(\theta)}{g}$; $t_{\text{שיא גובה}} = \frac{v_0 \sin(\theta)}{g}$

שיא גובה: $y_0 + \frac{v_0^2 \sin^2(\theta)}{2g}$

שיא גובה: $y_0 + \frac{v_0^2 \sin^2(\theta)}{2g}$

טווח (בהנחה שהזריקה מהקרקע): $R = \frac{v_0^2 \sin(2\theta)}{g}$

טווח מקסימלי בזווית 45 מעלות

משוואת המסלול: משוואה של $y(x)$. על מנת למצא משוואת מסלול מבודדים את t מהביטוי של $x(t)$ ומציבים ב- $y(t)$.

דינמיקה - חוק I ו- II של ניוטון

החוק הראשון של ניוטון: אם גוף נע במהירות קבועה בקו ישר (או במנוחה) אז סכום הכוחות עליו מתאפס ולהפך. החוק השלישי של ניוטון: לכל כוח שגוף אחד מפעיל על גוף שני (כוח פעולה) הגוף השני חייב להפעיל כוח בחזרה (כוח תגובה) השווה בגודלו והפוך בכיוונו.

שימו לב!! הכוחות פועלים על שני גופים שונים ולכן לא יהיו באותו תרשים כוחות.

חיכוך סטטי:

פועל כאשר הגוף במנוחה (ביחס למשטח המגע).

כיוונו מנוגד לכיוון שקול הכוחות.

גודלו משתנה בהתאם לכוחות הפועלים.

ערך מקסימלי: $f_s, \max = \mu_s N$ או $f_s \leq \mu_s N$

חיכוך קינטי:

פועל כאשר הגוף בתנועה (ביחס למשטח המגע).

גודלו קבוע (אינו תלוי במהירות או בכוחות האחרים בניגוד לסטטי) ושווה ל:

המישור המשופע:

בעצות עם מישור משופע מומלץ לבחור מערכת צירים כך שציר X מקביל למישור וציר Y מאונך.

הרכיב של mg במקביל למישור יהיה $mg \sin(\theta)$

ובמאונך למישור $mg \cos(\theta)$

שימו לב לסימנים בהתאם לכיוון הצירים.

דינמיקה - חוק II של ניוטון

חוק II של ניוטון: $\Sigma \vec{F} = m\vec{a}$

בגלל שהשוויון וקטורי צריך שיהיה שוויון בכל ציר

נפרד. כלומר: $\Sigma F_y = ma_y$, $\Sigma F_x = ma_x$

בבעיות עם מספר גופים נעשה תרשים כוחות וחוק שני לכל גוף בנפרד. אחי"כ נוסיף את הקשר בין התאוצות של הגופים.

קפיצים

חוק הוק - הכוח שמפעיל קפיץ: $F = -k\Delta x$

Δx - התארכות ממצב הרפוי של הקפיץ (מסומן גם ב Δl)

k - הוא קבוע הקפיץ ותלוי בחומר ממנו עשוי הקפיץ

חיבור במקביל

חיבור בטור

$\frac{1}{k_{\text{eff}}} = \frac{1}{k_1} + \frac{1}{k_2}$

$k_{\text{eff}} = k_1 + k_2$

כבידה

החוק השלישי של קפלר: $\left(\frac{r_1}{r_2}\right)^3 = \left(\frac{T_1}{T_2}\right)^2$

$\vec{r}$ - רדיוס הקפה ממוצע של כל גרם שמיים.

T - זמן המחזור של כל גרם שמיים.

גודל כוח הכבידה בין שני גופים: $F = G \frac{m_1 m_2}{r^2}$

$G = 6.67 \cdot 10^{-11}$ - קבוע הכבידה האוניברסלי.

m - מסות הגופים. r - המרחק בין מרכזי הגופים.

עבודה ואנרגיה

העבודה שמבצע כוח קבוע או כוח ממוצע: $W = \vec{F} \cdot \Delta \vec{x} = F \Delta x \cos \alpha$

כאשר α היא הזווית בין הכוח להעתק

כוח שפועל במאונך לתנועה (למהירות) אינו מבצע עבודה. אם הגוף לא נע העבודה אפס (לכן חיכוך סטטי אינו מבצע עבודה).

אנרגיה קינטית: $E_k = \frac{1}{2} mv^2$

העבודה הכוללת (כולל הכוחות המשמרים) שווה לשינוי באנרגיה קינטית: $W_{\Sigma F} = \Delta E_k$

האנרגיה הפוטנציאלית הכובדית: $U_g = mgh$

h היא הגובה של הגוף. ניתן לבחור גובה אפס איפה שרוצים. העבודה שמבצע כוח הכובד שווה למינוס השינוי באנרגיה הפוטנציאלית הכובדית: $W_g = -\Delta U_g$

האנרגיה הפוטנציאלית האלסטית (האנרגיה של קפיץ): $U_{el} = \frac{1}{2} k(\Delta x)^2$

k הוא קבוע הקפיץ

Δx היא התארכות מהמצב הרפוי (לפעמים מסומן ב Δl)

האנרגיה הכללית היא האנרגיה הקינטית של הגוף ועוד סך כל האנרגיות הפוטנציאליות

הנוסחה נכונה עבור שני מטענים הנמצאים בריק, כאשר המטענים נמצאים בתווך (לדוגמה מים או שמן) הכוח משתנה.

השדה החשמלי

הכוח הפועל על מטען הנמצא בשדה חשמלי **E**:

F
=
q
E

{\displaystyle F=qE}

השדה שיוצר מטען נקודתי בכל המרחב:

E
=

k
q

r

2

{\displaystyle E={\frac {kq}{r^{2}}}}

r - הוא המרחק מהמטען לנקודה בה מחשבים את השדה. עקרון הסופרפוזיציה: השדה השקול בנקודה במרחב הוא סכום וקטורי של כל השדות שיוצרים כל המטענים אותה נקודה.

קווי שדה: מתארים איכותית את השדה במרחב. כיוון השדה בנקודה משיק לקווי השדה וגודלו בהתאם לצפיפות הקווים.

חוק גאוס

צפיפות מטען נפחית *ρ*, משטחית *σ*, אורכית *λ*, אחידה:

ρ
=

Q
V

,
σ
=

Q
S

,
λ
=

Q
L

{\displaystyle \rho ={\frac {Q}{V}},\sigma ={\frac {Q}{S}},\lambda ={\frac {Q}{L}}}

Q - סך המטען שבגוף. *V* - נפח הגוף. *S* - שטח. *L* - אורך.

הקבוע הדיאלקטרי של הריק:

ε

0

=

1

4
π

k

=
8.85

c

2

N

⋅

m

−
2

{\displaystyle \varepsilon _{0}={\frac {1}{4\pi k}}=8.85{\frac {c^{2}}{N\cdot m^{-2}}}}

ניתן לרשום את כל הנוסחאות עם *k* או עם *ε₀*.

השטף דרך משטח בשדה אחיד:

ϕ

E

=

E

⊥

⋅
s

{\displaystyle \phi _{E}=E_{\perp }\cdot s}

E_⊥ רכיב השדה שמאונך למעטפת. *s* הוא שטח המעטפת.

אם השדה לא אחיד על המשטח ניתן לחלק את המשטח לחתיכות שבהן השדה אחיד ולסכום את השטף דרך כל חתיכה.

חוק גאוס:

ϕ

E

=
4
π
k
Q

i
n

{\displaystyle \phi _{E}=4\pi kQ_{in}}

ϕ_E - שטף דרך **משטח סגור**.

Q_{in} - סך המטען הכלוא בנפח שסוגר המשטח.

השדה של כדור וקליפה כדורית מחוץ לכדור או הקליפה

הוא כמו של מטען נקודתי:

E
=

k
Q

r

2

{\displaystyle E={\frac {kQ}{r^{2}}}}

- כאשר *Q* הוא סך כל המטען. *r* הוא המרחק ממרכז

הקליפה/כדור.

- כיוון השדה הוא בכיוון הרדיאלי (כמו מטען נקי)

- בקליפה דקה ובכדור מוליך השדה בתוך הקליפה/כדור מוליך הוא אפס.

שדה של כדור מלא ברדיוס *R* הטעון בצפיפות אחידה: בכיוון רדיאלי

Q הוא סך המטען של הכדור

E
=
{

k
Q
r

,

r
<
R

k
Q

r

2

,

r
>
R

{\displaystyle E={\begin{cases}{\frac {kQr}{R^{3}}},&r<R\\{\frac {kQ}{r^{2}}},&r>R\end{cases}}}

- הקשר בין סך המטען לצפיפות (אחידה) בכדור מלא:

Q
=

4
π

R

3

ρ
3

{\displaystyle Q={\frac {4\pi R^{3}}{3}}\rho }

שדה של תיל אינסופי (אחיד):

E
(
r
)
=

2
k
λ
r

{\displaystyle E(r)={\frac {2k\lambda }{r}}}

r - מרחק מהתיל. *λ* – צפיפות מטען ליחידת אורך של התיל

- כיוון השדה רדיאלי (במאונך לתיל וכלפי חוץ/פנים עבור מטען חיובי/שלילי).

- שדה של קליפה גלילית מתאפס בתוך הקליפה וכמו של תיל מחוץ לקליפה.

שדה של גליל מלא ברדיוס *R* הטעון בצפיפות נפחית אחידה **ρ** (בכיוון רדיאלי)

E
=
{

π
k
ρ
r
,

r
<
R

2
π

R

2

ρ
r

,

r
>
R

{\displaystyle E={\begin{cases}\pi k\r,~r<R\\{\frac {2\pi R^{2}\rho }{r}},~r>R\end{cases}}}

השדה של מישור אינסופי:

כאשר *σ* היא צפיפות המטען

ליחידת שטח במישור (*σ*=

Q
S

{\displaystyle \sigma ={\frac {Q}{S}}}

).

- כיוון השדה במאונך למישור

(החוצה מהמישור עבור מטען

חיובי וכלפי המישור עבור מטען שלילי)

השדה של שני מישורים

אינסופיים עם צפיפות הפוכה

הוא *4πkσ* בין המישורים ואפס מחוץ

E
=
4
π
k
σ

{\displaystyle E=4\pi k\sigma }

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

E
=
0

{\displaystyle E=0}

עבור תאוצה משיקית קבועה או ממוצעת:

a

θ

=

Δ
v

Δ
t

{\displaystyle a_{\theta }={\frac {\Delta v}{\Delta t}}}

סכום הכוחות בכיוון המשיק (ציר *Y*) יהיה:

Σ

F

θ

=
m

a

θ

{\displaystyle \Sigma F_{\theta }=ma_{\theta }}

 תאוצה זוויתית: קצב שינוי המהירות הזוויתית בזמן.

עבור תאוצה זוויתית קבועה או ממוצעת:

α
=

Δ
ω

Δ
t

{\displaystyle \alpha ={\frac {\Delta \omega }{\Delta t}}}

(ביחידות של רדיאן לשנייה בריבוע).

הקשר בין תאוצה זוויתית לתאוצה המשיקית (גם עבור תאוצה משתנה):

a_θ = *αR*

מהירות זוויתית כתלות בזמן בתאוצה זוויתית קבועה:

ω
(
t
)
=

ω

0

+
α
⋅
(
t
−

t

0

)

{\displaystyle \omega (t)=\omega _{0}+\alpha \cdot (t-t_{0})}

זווית כתלות בזמן בתאוצה זוויתית קבועה:

θ
(
t
)
=

θ

0

+

ω

0

(
t
−

t

0

)
+

1
2

α
(
t
−

t

0

)

2

{\displaystyle \theta (t)=\theta _{0}+\omega _{0}(t-t_{0})+{\frac {1}{2}}\alpha (t-t_{0})^{2}}

תנועה מחזורית

תנועה מחזורית: היא תנועה המורכבת מקטע תנועה

מסוים החוזר על עצמו באופן מדויק כל מרווח זמן קבוע.

הגדרה: תנועה מחזורית היא תנועה שבה קיים *T* קבוע

ועבור מתקיים

x
˙

(
t
)

=

x
˙

(
t
+
T
)

{\displaystyle {\dot {x}}(t)={\dot {x}}(t+T)}

 כאשר *T*

הוא זמן המחזור. שימו לב, כל תנועה הרמונית היא תנועה

מחזורית אבל לא כל תנועה מחזורית היא הרמונית.

בתנועה הרמונית יש תנאים נוספים שהכוח ביחס ישר למיקום.

תנועה הרמונית

המיקום כתלות בזמן בתנועה הרמונית:

x
(
t
)
=
A
cos
⁡
(
ω
t
+
ϕ
)

{\displaystyle x(t)=A\cos(\omega t+\phi)}

- הראשית היא בנקודת שיווי המשקל.

- נקודת שיווי המשקל היא הנקודה שבה סכום הכוחות

שווה לאפס (התאוצה גם שווה לאפס והמהירות מקס')

- *A* - אמפליטודת התנועה, מרחק מקסימאלי משווי משקל.

- *ω* - תדירות זוויתית. *φ* - פאזה.

המהירות בתנועה הרמונית:

v
(
t
)
=
−
ω
A
sin
⁡
(
ω
t
+
ϕ
)

{\displaystyle v(t)=-\omega A\sin(\omega t+\phi)}

התאוצה בתנועה הרמונית:

a
(
t
)
=
−

ω

2

A
cos
⁡
(
ω
t
+
ϕ
)

{\displaystyle a(t)=-\omega ^{2}A\cos(\omega t+\phi)}

קשר בין התדירות הזוויתית (אומגה) לתדירות וזמן

המחזור:

ω
=

2
π
f

=

2
π

T

{\displaystyle \omega ={\frac {2\pi }{T}}}

עבור מסה המחוברת לקפיץ:

ω
=

k
m

{\displaystyle \omega ={\sqrt {\frac {k}{m}}}}

כאשר *k* הוא קבוע הקפיץ ו-*m* היא מסת הגוף.

הפאזה:

ϕ
=
ω
⋅

t

0

{\displaystyle \phi =\omega \cdot t_{0}}

כאשר *t₀* הוא הזמן שעבר מהרגע שבו הגוף היה בקצה

החיובי עד ש *t* = 0 (מתחילים למדוד את התנועה)

בדרכ נמצא את *A* ו-*φ* מתנאי התחלה:

x
(
t
=
0
)
=
A
sin
⁡
ϕ
;
v
(
t
=
0
)
=
−
ω
A
sin
⁡
ϕ

{\displaystyle x(t=0)=A\sin \phi ;\;v(t=0)=-\omega A\sin \phi }

מהירות ותאוצה מקסימליים:

v

max

=
±
ω
A
;

a

max

=
±

ω

2

A

{\displaystyle v_{max}=\pm \omega A;\;a_{max}=\pm \omega ^{2}A}

תוספת של כוח קבוע למערכת: משנה רק את נקודת שיווי

המשקל (ולא את התדירות). במקרה כזה נקודת שיווי

המשקל לא תהיה הנקודה שבה הקפיץ רפוי וצריך להבחין

ביניהם. מקרה נפוץ הוא של **קפיץ אנכי**. בקפיץ אנכי כוח

הכובד הוא כוח קבוע, הוא לא משפיע על התנועה למעט

שינוי נקודת שיווי המשקל. אפשר לחשוב שכוח הכובד

גורם למתיחה התחלתית של הקפיץ עד לנקודה שבה כוח

הקפיץ שווה לכוח הכובד (נקי ש.מ. חדשה) משם התנועה

תהיה כרגיל. אפשר לקבוע את x=0 בנקודת ש.מ ולהתעלם

מהכובד.

האנרגיה בתנועה הרמונית:

E
=

1
2

m

v

2

+

1
2

k

x

2

=

1
2

k

A

2

=

1
2

m

v

max

2

{\displaystyle E={\frac {1}{2}}mv^{2}+{\frac {1}{2}}kx^{2}={\frac {1}{2}}kA^{2}={\frac {1}{2}}mv_{max}^{2}}

מבנה החומר

גודל אטום המימן (הקטן ביותר):

0.53
⋅

10

−
10

m

{\displaystyle 0.53\cdot 10^{-10}m}

יחידת האנגסטרם:

1
Å
=

10

−
10

m

{\displaystyle 1\mathrm {\AA } =10^{-10}m}

פרוטונים מסמנים ב-*p* נויטרונים ב-*n* ואלקטרונים ב-*e*

מסת הפרוטון והנויטרון:

m

p

=
1.67
⋅

10

−
27

k
g

{\displaystyle m_{p}=1.67\cdot 10^{-27}kg}

מסת האלקטרון:

m

e

=
9.1
⋅

10

−
31

k
g

{\displaystyle m_{e}=9.1\cdot 10^{-31}kg}

- מסת האלק' קטנה בערך פי 2000 ממסת הפרוטון וזניחה

ביחס אליו. לכן, בקירוב טוב, הפרוטונים והנויטרונים

קובעים את מסת האטום.

מטען האלקטרון:

q

e

=
−
1.6
⋅

10

−
19

C

{\displaystyle q_{e}=-1.6\cdot 10^{-19}C}

מטען הפרוטון וזהו והפוך בסימנו:

q

p

=
1.6
⋅

10

−
19

C

{\displaystyle q_{p}=1.6\cdot 10^{-19}C}

הנויטרון לא מושפע מהכוח החשמלי ולכן אין לו מטען.

המטען החשמלי של כל גוף יהיה חייב להיות כפולה

שלמה של מטען הפרוטון או האלקטרון.

הכוח החשמלי - חוק קולון

חוק קולון:

r - הוא המרחק בין הגופים

- קבוע הכוח החשמלי האוניברסלי:

k
=
9
⋅

10

9

N
⋅

m

2

C

2

{\displaystyle k=9\cdot 10^{9}{\frac {N\cdot m^{2}}{C^{2}}}}

- הכוח הוא כוח דחיה אם סימן המטענים זהה ומשיכה

אם הסימן הפוך.

הנוסחה נכונה רק עבור מטענים נקודתיים או כדורים

הטעונים בצורה אחידה **משטח נקודתי** הוא גוף שהגודל

שלו קטן בהרבה מ-*r*, המרחק שבו מחשבים את הכוח.

E
=

E

K

+
U
=

1
2

m

v

2

+
m
g
h
+

1
2

k
(
Δ
x

)

2

{\displaystyle E=E_{K}+U={\frac {1}{2}}mv^{2}+mgh+{\frac {1}{2}}k(\Delta x)^{2}}

*בשוויון השני רשמנו את האנרגיה הפוטנציאלית הכובדית והאלסטית. תיאורטית יכולות להיות עוד אנרגיות פוטנציאליות אבל זה מאוד נדיר בקורס הזה.

משפט עבודה אנרגיה:

W

N
C

=
Δ
E

{\displaystyle W_{NC}=\Delta E}

 או

E

i

+

W

N
C

=

E

f

{\displaystyle E_{i}+W_{NC}=E_{f}}

ו-*E_f* הם האנרגיות הכלליות בהתחלה ובסוף.

W_{NC} היא העבודה שנעשתה על ידי הכוחות **הלא משמרים**

בתהליך שבין נקודת ההתחלה לסוף.

נוסחה לשינוי בגובה של

מטוטלת:

h
=
l
(
1
−
cos
⁡
θ
)

{\displaystyle h=l(1-\cos \theta)}

h - הגובה מהתחתית

l - אורך החוט

θ - זווית ביחס לאנך

מהתקרה.

חום (Q): האנרגיה

הנוצרת מחיכוך קינטי.

- כמות החום שנוצרת

בתהליך שווה לעבודה של

כוח החיכוך הקינטי (והפוכה בסימן, כי העבודה שמבצע

החיכוך הקינטי על הגוף שלילית)

Q
=
−

W

f
k

{\displaystyle Q=-W_{f_{k}}}

- ניתן לחשב את החום שנוצר גם מהשינוי באנרגיה

הכללית של הגוף.

מתקף ותנע

המתקף שמפעיל כוח קבוע או ממוצע על גוף:

j
→

=

F
→

⋅
Δ
t

{\displaystyle {\vec {j}}={\vec {F}}\cdot \Delta t}

התנגשות אלסטית: התנגשות שבה האנרגיה הקינטית

נשמרת. נוסף למשוואות שימור התנע את משוואת שימור

האנרגיה:

1
2

m

1

v

1

2

+

1
2

m

2

v

2

2

=

1
2

m

1

u

1

2

+

1
2

m

2

u

2

2

{\displaystyle {\frac {1}{2}}m_{1}v_{1}^{2}+{\frac {1}{2}}m_{2}v_{2}^{2}={\frac {1}{2}}m_{1}u_{1}^{2}+{\frac {1}{2}}m_{2}u_{2}^{2}}

בהתנגשות אלסטית במימד אחד (מצחית) בלבד, ניתן

להחליף את משוואות שימור האנרגיה במשוואה הבאה:

v

1

−

v

2

=
−
(

u

1

−

u

2

)

{\displaystyle v_{1}-v_{2}=-\left(u_{1}-u_{2}\right)}

התנגשות פלסטית: הגופים נעים יחד אחרי ההתנגשות.

- משוואות שימור התנע הופכת ל-

m

1

v
→

1

+

m

2

v
→

2

=
(

m

1

+

m

2

)

v
→

{\displaystyle m_{1}{\vec {v}}_{1}+m_{2}{\vec {v}}_{2}=(m_{1}+m_{2}){\vec {v}}}

- **u** היא המהירות המשותפת לאחר ההתנגשות

רתע: הגופים נעים יחד לפני ההתנגשות.

- משוואות שימור התנע הופכת ל-

(

m

1

+

m

2

)

v
→

=

m

1

v
→

1

+

m

2

v
→

2

{\displaystyle (m_{1}+m_{2}){\vec {v}}=m_{1}{\vec {v}}_{1}+m_{2}{\vec {v}}_{2}}

אלסטית! כלומר לא יכול להתקיים שימור אנרגיה

בהתנגשויות האלו.

- שימו לב שקיימות התנגשויות שהן לא אלסטיות ולא

פלסטיות (סתם התנגשויות) בהן יש רק את משוואת שימור

התנ

חומרים דיאלקטרים

חומר דיאלקטרי הוא חומר מבודד (בפשטות, במקרים יותר מורכבים אפשר לדבר גם על חומרים דיאלקטרים מוליכים)

בחומר דיאלקטרי יש דיפולים, כאשר החומר נמצא בשדה חשמלי הדיפולים מתיישרים בכיוון השדה ויוצרים שדה נגדי.

השדה השקול בתוך החומר (בהנחה שהחומר אחיד ובעל

$$\vec{E}_T = \frac{\vec{E}_0}{\epsilon_r}$$

סימטריה):

$\vec{E}_T$ - השדה השקול בתוך החומר, זה השדה שמרגיש מטען

בתוך החומר. $\vec{E}_0$ - שדה שנוצר מהמטען חיצוני (ולא

מהדיפולים של החומר). ϵ_r - מקדם דיאלקטרי יחסי,

קבוע חסר יחידות שתלוי בסוג החומר וקיים בטבלאות.

לפעמים נתון המקדם הדיאלקטרי (הללא יחסי) והקשר

$$\epsilon = \epsilon_0 \cdot \epsilon_r$$

$$\epsilon_0 = \frac{1}{4\pi k} = 8.85 \cdot 10^{-12} \frac{C^2}{N \cdot m^2}$$

מחשבוניאל ואנרגיה של הכוח החשמלי

הכוח החשמלי הוא כוח משמר ולכן האנרגיה של מטען הנע

בהשפעת הכוח החשמלי נשמרת.

$$\frac{1}{2}mv_i^2 + U_i = \frac{1}{2}mv_f^2 + U_f$$

v_f / v_i - מהירות הגוף בהתחלה / סוף התנועה.

U_f / U_i - האנרגיה הפוטנציאלית בהתחלה / סוף התנועה.

אנרגיה פוטנציאלית של שני מטענים נקודתיים (או

האנרגיה פוטנציאלית של מטען קודתי הנע בהשפעת הכוח

החשמלי של מטען נקודתי אחר):

$$U = \frac{kq_1q_2}{r}$$

- שימו לב להציב גם את סימני המטענים בנוסחה!

העבודה שמבצע הכוח החשמלי שווה למינוס השינוי

באנרגיה הפוטנציאלית של המערכת (או המטען שנע):

$$W_{\text{חשמלי}} = -\Delta U$$

העבודה הדרושה להזיז מטען היא עבודה שאנחנו מבצעים

נגד הכוח החשמלי ולכן היא מינוס העבודה של הכוח

החשמלי ושווה לשינוי האנרגיה הפוטנציאלית (ללא

מינוס):

$$\Delta U = -W_{\text{חשמלי}} = -\text{לחזית מטען}$$

פוטנציאל הוא אנרגיה ליחידת מטען. הפוטנציאל היא

פונקציה מתמטית שאומרת לנו מה תהיה האנרגיה

הפוטנציאלית בנקודה מסוימת.

האנרגיה של מטען נקודתי הנמצא בנקודה בה הפוטנציאל

$$U = qV$$

הוא V :

פונקציית הפוטנציאל שיוצר מטען נקודתי במרחב:

$$r - \text{המרחק מהמטען.}$$

היחידות הסטנדרטיות של הפוטנציאל הן וולט [V]. אחד

וולט הוא גאול חלקי קולון.

סופרפוזיציה: על מנת לחשב את הפוטנציאל בנקודה

במרחב ניתן לחבר את הפוטנציאל שיוצר כל מטען באותה

נקודה. החיבור הוא סקלרי ויותר פשוט מחיבור שדות.

מפתח: הפרש פוטנציאלים, מסומן ב ΔV אבל לפעמים

מסומן גם ב V לבד כמו הפוטנציאל, כי פוטנציאל בנקודה

הוא גם מפתח (הפרש פוטנציאלים) מהאפס.

יחידת האלקטרון וולט [eV]: יחידת של עבודה/אנרגיה.

נוחה לעבודה, לדוגמה: האנרגיה של אלקטרון בפוטנציאל

$$5 \text{ eV} = 1.6 \cdot 10^{-19} \text{ J}$$

הפרש הפוטנציאלים (או המפתח) בשדה אחיד:

$$\Delta V = -\vec{E} \cdot \Delta \vec{x} = -|\vec{E}| |\Delta \vec{x}| \cos \alpha$$

פוטנציאל של לוח אינסופי (כאשר בורחים פוטנציאל אפס

על הלוח):

$$U(x) = -2\pi k \sigma x$$

σ - צפיפות המטען המשטחית על הלוח.

x - המרחק מהלוח.

פוטנציאל במוליכים קבוע (אחיד) ושווה לערך על השפה

(לא בהכרח אפס)

פוטנציאל של כדור מוליך בכל המרחב:

$$Q - \text{סך המטען של הכדור}$$

$$R - \text{רדיוס הכדור}$$

$$r - \text{המרחק ממרכז הכדור}$$

$$V(r) = \begin{cases} \frac{kQ}{R}, & r \leq R \\ \frac{kQ}{r}, & r \geq R \end{cases}$$

שימו לב שהפוטנציאל בתוך

הכדור אינו תלוי במרחק (קבוע).

הפוטנציאל של כדור: כדור הוא אפס מוליך מאוד

גדול, $R = \infty$ ולכן הפוטנציאל אפס.

חיבור של שני מוליכים בחוט מוליך: מאלץ את

הפוטנציאלים שלהם להיות שווים (מטען יזרום ממוליך

אחד לשני עד השוויון הפוטנציאלי)

האנרגיה: חיבור מוליך לכדור, מאלץ את הפוטנציאל של

המוליך להיות אפס (כמו כדור).

חישוב אנרגיה פוטנציאלית של מערכת שלמה (העבודה

הדרושה לבניית המערכת):

- דרך 1: נסכום את העבודות להביא את המטענים אחד

אחרי השני. עבור המטען הראשון, העבודה היא אפס (כי

אין אף מטען אחד במרחב שיוצר פוטנציאל). עבור המטען

השני, העבודה לקרב אותו למטען הראשון. עבור המטען

השלישי העבודה לקרב לשני המטענים, וכן הלאה.

במקרה של שלושה מטענים החישוב הוא:

$$W = 0 + q_2 \frac{kq_1}{r_{12}} + q_3 \left(\frac{kq_1}{r_{13}} + \frac{kq_2}{r_{23}} \right)$$

- דרך 2: נסכום את האנרגיה של כל זוג מטענים במערכת.

במקרה של שלושה מטענים:

$$W = \frac{kq_1q_2}{r_{12}} + \frac{kq_1q_3}{r_{13}} + \frac{kq_2q_3}{r_{23}}$$

זרם מתח והתנגדות

הזרם הוא כמות המטען שעוברת ביחידת זמן

$$I = \frac{\Delta q}{\Delta t}$$

חישוב זרם קבוע או ממוצע:

I הוא סקלר אבל כיוון הזרם נקבע לפי כיוון תנועת

המטענים החיוביים.

- היחידות הסטנדרטיות של זרם הם אמפר $1A = 1C/sec$

- בגרף של $I(t)$ סך המטען שעבר הוא השטח מתחת לגרף.

- בגרף של $q(t)$ שיפוע הגרף שווה לזרם. אם הגרף ליניארי

ניתן לרשום:

$$q(t) = I \cdot \Delta t + q_0$$

מהירות סחיפה:

$$I = n_e A q_e v_d$$

n_e - מספר האלקטרונים ליחידת נפח.

A - שטח חתך של המוליך. q_e - מטען האלקטרון.

v_d - מהירות הסחיפה (מהירות ממוצעת של האלק'

במוליך)

מהירות האות החשמלי היא המהירות שבה ההשפעה של

שינוי במקום אחד במעגל מגיעה למקום אחר (לדוגמה,

המהירות שבה תידלק נורה כתוצאה מהדלקה של מתג).

מהירות האות החשמלי היא מהירות האור והיא גדולה

בהרבה ממהירות הסחיפה.

מקור מתח מבצע עבודה במעגל חשמלי סגור וגורם לתנועה

של המטענים (זרם). המקור אינו מוסיף מטענים למעגל.

חוק אוהם:

$$V = IR$$

V - מתח על הרכיב. I - זרם ברכיב. R - התנגדות הרכיב.

נגד: מוליך שההתנגדות שלו גדולה בהרבה מן החוטים.

תלות ההתנגדות במבנה הנגד:

$$R = \frac{l}{A} \cdot \rho$$

l - אורך הנגד (הדרך שהמטענים עושים בנגד).

A - שטח חתך, שטח בנגד המאונך לכיוון הזרם.

ρ - התנגדות סגולית, תכונה שתלויה בסוג החומר

ובטמפרטורה ונתונה בטבלאות.

ההתנגדות של נגד משתנה:

$$R(x) = \rho \cdot \frac{x}{A} = rx$$

כאשר x הוא אורך הנגד

(המשתנה)

r - התנגדות ליחידת אורך

(בדרך קבוע) ביחידות של אוהם למטר.

כא"מ ומתח הדקים בסוללה לא אידיאלית:

$$\epsilon = V + Ir$$

ϵ - כא"מ, המתח המקסימלי של הסוללה.

V - מתח הדקים. r - התנגדות פנימית. I - זרם בסוללה.

נוסחה נוספת למתח הדקים עם ההתנגדות השקולה (R_T)

$$V_{\text{הדקים}} = \frac{\epsilon R_T}{R_T + r}$$

וללא הזרם:

עבודה אנרגיה והספק ברכיבים במעגל

העבודה שמתבצעת על מטען q שעובר בנגד תחת מתח V

$$W = qV = Q$$

היא:

כאשר Q זה החום שנוצר בנגד.

הספק קבוע או ממוצע:

$$P = \frac{W}{\Delta t}$$

W - העבודה שהתבצעה במרווח הזמן Δt

- היחידות הסטנדרטיות של הספק הן וואט: $1W = 1J/sec$

נוסחה נוספת להספק שנכונה גם להספק רגעי:

$$P = IV = I^2 R = V^2 / R$$

השוויון הראשון נכון לכל רכיב חשמלי והשניים האחרונים

(עם R) נכונים רק לנגד.

חיבור נגדים במעגל

הצד בו הפוטנציאל גבוה בנגד הוא

הצד שבו הזרם נכנס לנגד.

חיבור נגדים בטור:

חיבור בטור נעשה כאשר הזרם

בנגדים זהה

$R_T = R_1 + R_2 + R_3 + \dots$

המתח על הנגד השקול שווה לסכום המתחים

$V_T = V_1 + V_2 + V_3 + \dots$

חיבור נגדים במקביל:

חיבור בטור נעשה כאשר המתח בנגדים זהה

$\frac{1}{R_T} = \frac{1}{R_1} + \frac{1}{R_2} + \dots$

הזרם בנגד השקול שווה לסכום הזרמים

$I_T = I_1 + I_2 + I_3 + \dots$

הספק המעגל הוא סך ההספקים של הנגדים במעגל או

ההספק של הנגד השקול. הספק המעגל שווה להספק

המקור (בסוללה אידיאלית).

חוקי קירכהוף

מתאים לפתור מעגלים עם מספר מקורות מתח.

1. סך הזרמים שנכנסים לצומת שווה לסכום הזרמים

שיוצאים מהצומת.

2. סכום המתחים בלולאה סגורה שווה לאפס.

נעשה לולאות מתחים עד אשר נעבור על כל הרכיבים

במעגל. נוסף משוואות זרמים ונקבל מערכת משוואות

ממנה ניתן למצא את הזרמים.

נצילות במעגל החשמלי

$$\eta = \frac{P_{out}}{P_{in}}$$

נצילות:

η - נצילות המעגל.

P_{out} - ההספק המופק/מוצל ברכיבים השימושיים במעגל

P_{in} - ההספק המושקע (של הסוללה)

מכשירי מדידה

אמפרמטר (מד זרם):

- נחבר את האמפרמטר בטור לרכיב בו

נרצה למדוד את הזרם.

התנגדות האמפרמטר צריכה להיות מאוד קטנה ביחס

לנגד. אמפרמטר אידיאלי הוא ללא התנגדות בכלל.

וולטמטר (מד מתח):

- נחבר את הוולטמטר במקביל לרכיב אותו נרצה למדוד.

התנגדות הוולטמטר צריכה להיות גדולה ככל הניתן

(גדולה מאוד ביחס לנגד)

- וולטמטר אידיאלי הוא וולטמטר עם התנגדות מאוד

מאוד גדולה או התנגדות אינסופית.

גליונומטר: מד זרם שהתנגדותו אינה זניחה.

- שימוש בגליונומטר כמד זרם:

נחבר במקביל לנגד (מיצד) בעל התנגדות נמוכה (בשביל

להקטין את ההשפעה של ההתנגדות הגליונומטר על

המעגל)

$$I = I_G \left(1 + \frac{R_G}{R_S} \right)$$

I - הזרם במעגל. I_G - הזרם בגליונומטר. R_G - התנגדות

הגליונומטר. R_S - התנגדות המיצד.

- שימוש בגליונומטר כמד מתח:

V הוא

המתח

ברכיב.

$$V = I_G (R_S + R_G)$$

- בכל אחד מהמקרים, מגבלת המדידה היא המגבלה של

הזרם המקסימלי שיכול למדוד הגליונומטר.

גשר ווינסטון:

שיטה למדידת

התנגדות של נגד.

משנים את

ההתנגדות בנגד

המשתנה עד שהזרם

בגליונומטר מתאפס

ואז:

$$R_2 = \frac{R_1 \cdot R_4}{R_3}$$

ואז:

קבלים

קבל הוא רכיב חשמלי היכול לאגור מטען.

קיבול הוא היחס בין המטען על הקבל לבין המתח בו הוא

נמצא.

$$C = \frac{Q}{V}$$

הנוסחה הבסיסית של קבל (הגדרת הקיבול):

C - הקיבול של הרכיב. V - המתח בין שני החלקים.

Q - המטען על הלוח החיובי.

יחידות הקיבול הן Farad:

$$1 \cdot \text{Farad} = \frac{1 \cdot \text{Coulomb}}{1 \cdot \text{Volt}}$$

סוגי קבלים נפוצים: קבל לוחות, קבל כדורי וקבל גילילי.

בדרכי נעסוק בקבלים עם שני לוחות (קבל לוחות).

הקיבול של קבל לוחות:

$$C = \frac{\epsilon_0 A}{d}$$

A - שטח כל לוח. d - המרחק בין הלוחות.

תכונות הקיבול: הקיבול תלוי רק במבנה הגיאומטרי (אף

פעם לא יהיה תלוי במטען על הקבל או במתח שנופל עליו)

לכן הוא תמיד קבוע במעגל (אלא אם משנים את המבנה).

סימון הקבל במעגל:

לאחר שעבר זמן רב הקבל מתנהג כמו נקט במעגל: כאשר

מחברים קבל למקור הוא מתחיל לאגור מטען, תהליך זה

נקרא טעינה. התהליך נפסק כאשר המתח בקבל שווה

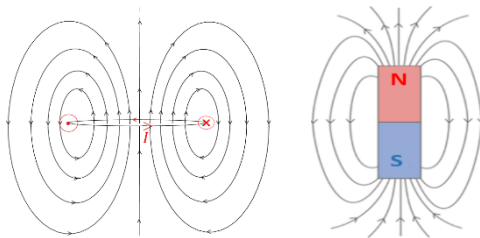
והפוך למתח המופעל עליו, ברגע זה כבר לא יזרום זרם

דרך הקבל. והקבל מתנהג כמו נקט במעגל.

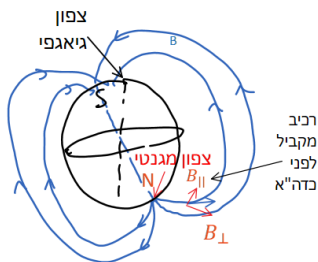
חיבור ק



קווי שדה של טבעת, דיפול מגנטי (מגנטי):



השדה המגנטי של כדור הארץ:



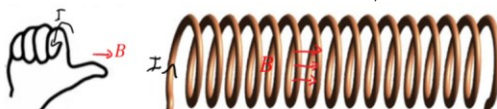
נהוג לחלק את השדה המגנטי לרכיב מקביל וכדור הארץ לקרע) כאשר בדר"כ מודדים רק את הרכיב המקביל.

שדה של סליל אינסופי:

$$B = \frac{\mu_0 NI}{L}$$

בתוך הסליל השדה אחיד ושווה ל:

N - מספר הליפופים הכולל. L - אורך הסליל.
ניתן להגדיר גם מספר הליפופים ליחידת אורך של הסליל:
 $n = \frac{N}{L}$
- כיוון, לפי כלל הבורג כאשר האצבעות בכיוון הזרם והאגודל בכיוון השדה.



מחוץ לסליל וקרוב אליו ניתן להתייחס לשדה כאפס.

כוח על תיל נושא זרם ובין שני תילים GOOL

גודל הכוח הפועל על תיל ישר בשדה אחיד באורך L הנושא זרם I הוא:

$$F = BIL \sin \alpha$$

α - היא הזווית בין השדה לכיוון הזרם.
את כיוון הכוח יש למצוא לפי כלל יד ימין כמו בחוק לורנץ על מטען בודד כאשר כיוון הזרם (או כיוון ה-dl) מחליף את המהירות.

הכוח ליחידת אורך בין שני תילים מקבילים:

$$\frac{F}{L} = \frac{\mu_0 I_1 I_2}{2\pi d}$$

d - המרחק בין התיילים.
כוח משיכה אם הזרמים באותו כיוון ודחייה אם בכיוונים הפוכים

$$\frac{1}{C_T} = \frac{1}{C_1} + \frac{1}{C_2}$$

חיבור קבלים בטור:

התנאי לחיבור בטור הוא שהמטען על כל הקבלים זהה (וזה גם המטען של הקבל השקול).

המתח על הקבל השקול שווה לסכום המתחים של כל הקבלים

אנרגיה האגורה בקבל: $U_c = \frac{1}{2} QV = \frac{1}{2} CV^2 = \frac{1}{2} \frac{Q^2}{C}$

העבודה שמבצעת הסוללה לטעינת קבל:

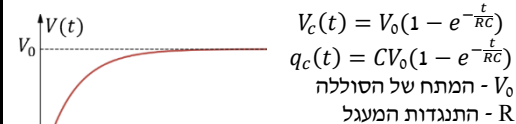
$$W = QV = 2U_c$$

חומרים דיאלקטריים בקבל: הכנסת חומר דיאלקטרי לקבל מקטינה את השדה והמתח בקבל ולכן מגדילה את הקיבול.

קיבול של קבל המלא בחומר דיאלקטרי אחיד: $C' = \epsilon_r C_0$
במידה והקבל אינו מלא בחומר אחיד, ניתן לפצל אותו לקבלים חלקיים, לחשב את הקיבול של כל אחד ולחבר חזר לפי החוקים של חיבור קבלים בטור או במקביל.

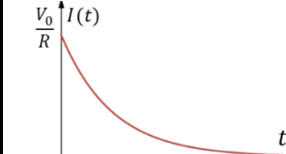
טעינה של קבל:

המתח והמטען כתלות בזמן במהלך הטעינה:

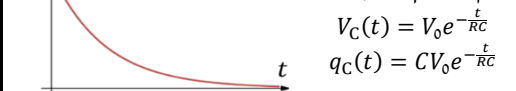


הזרם כתלות בזמן:

$$I(t) = \frac{V_0}{R} e^{-\frac{t}{RC}}$$



פריקה של קבל: המתח והמטען כתלות בזמן במהלך הטעינה:



V_0 - המתח ההתחלתי (המטען ההתחלתי $Q_0 = CV_0$)
הזרם כתלות בזמן זהה לטעינה.

זמן אופייני: $\tau = RC$, נהוג להגיד שלאחר זמן של 5τ הקבל טעון/פרוק לגמרי

הכוח המגנטי - חוק לורנץ GOOL

חוק לורנץ - הכוח המגנטי: $\vec{F}_B = q\vec{v} \times \vec{B}$

ניתן לחשב את הכוח בשתי דרכים.
דרך דטרמיננטה (ראו מכפלה וקטורית בוקטורים).
דרך גודל וכיוון בנפרד, הגודל הוא: $F_B = qvB \sin \alpha$
כאשר α היא הזווית בין המהירות לשדה. וכיוון לפי כלל יד ימין:



שימו לב שאתם עם יד ימין!
כיוון הכוח הוא עבור מטען חיובי (עבור מטען שלילי הכוח בכיוון הפוך).

לא להפוך את הסדר של האצבע והאמה (עדיף לעשות קודם אקדה).

תנועה בשדה אחיד: מטען q בעל מסה m הנע במהירות v בשדה מגנטי אחיד (המאונך למהירות) עושה תנועה מעגלית, רדיוס המעגל הוא:

$$R = \frac{mv}{qB}$$

אם v לא מאונך למהירות אז התנועה תהיה בורגית כאשר המעגל יהיה מסביב לשדה, רדיוס המעגל יהיה:

$$R = \frac{mv \sin \alpha}{qB}$$

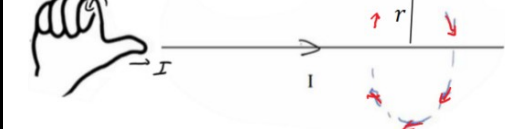
v cos α היא מהירות ההתקדמות לאורך ציר השדה. עבודת הכוח המגנטי: תמיד מתאפסת (כי הוא מאונך לתנועה).

השדה המגנטי GOOL

סימון וקטור לתוך הדף $\otimes$ והחוצה מהדף $\odot$ (אלינו)
שדה של תיל אינסופי:

$$B = \frac{\mu_0 I}{2\pi r}$$

כאשר r הוא המרחק מהתיל. $\mu_0 = 4\pi \cdot 10^{-7} \text{ N/A}^2$
כיוון השדה לפי כלל יד ימין (או הבורג):



היחידות הסטנדרטיות של השדה המגנטי T (טסלה).

שדה במרכז של טבעת ברדיוס R:

$$B = \frac{\mu_0 I}{2R}$$